

"Məzarınız tutulub min çələngə, min gülə"

Tarixə 44 günlük müharibə kimi düşmüş Vətən savaşından artıq iki il ötür. İndi hər yerdə bu müharibənin hər günü anılır, xalqımız olub-keçənləri sanki yenidən yaşayır.

Yolumuz şəhid Rauf Süleymanovun böyüyüb boya-başa çatdığı Neftçala rayonunun Abasallı kəndinə, bir vaxtlar şəhidimizin yaşadığı evdir. Kənd qəbiristanlığından təxminən 400-500 metr kənarda - Kür çayı sahilinə yaxın ərazidə yerləşən evin həyət darvazasından Azərbaycan bayrağı asılmışdır. Deməli, ünvana düz gəlmişik. Ehmalca qapını döyürük. Qapının o üzündən mülayim bir səs gəlir: "Kimdir? Gəlirəm". Qapı açılır. Bir az da ehtiyatlanaraq: "Bağışlayın, şəhid Rauf Süleymanovun evidir" - deyər soruşuruq. "Buyurun içəri, buradır".

İçəri keçirik. Həyətdə səliqə ilə stol-stullar qoyulub. Evə bu ərəfələrdə gəlib-gedənlərin daha çox olduğu hiss edilir. Ananın təklifi ilə əyləşirik. Ortaya sükut çökür. Nəhayət, toparlanıb xahiş edirik ki, oğlu Rauf haqqında danışsın. Ortaya yenə sükut çökür. Hiss olunur ki, yaddaşını, xatirələrini vərəqləyir. Sonra kövrək səslə: "Yoldaşları kimi adı uşaq idi, mehriban, sakit. Dava-dalaşla işi olmazdı. Dərslərini oxumaqla bərabər, ev işlərində bizə kömək edərdi. Həyət-baca, mal-qara hamısı onun öhdəsinə düşmüşdü. Atası neftçi olduğundan Kürsəngidəki neft mədənlərinə səhər gedib axşam gəlirdi. Orta məktəbi bitirib əsgərliyə getdi. Ondən əvvəl - hələ orta məktəbdə oxuyarkən deyirdi

ki, mən hərbiçi olacam. Dediyni də etdi. Əsgərliyini başa vurandan sonra orduda qaldı. Müddətdən artıq xidmətdə olarkən ona təklif etdik ki, gəlsən evləndirək. Hansı qızı istəyirsənsə, qapısına elçi düşək. Bir gün xəbər tutduq ki, Natəvan adlı tibb bacısı ilə evlənilib. Biz də bir valideyn kimi xeyir-dua verdik. Lakin çox təəssüf ki, 11 il övladları olmadı, bir yadigarı qalmadı", - deyir.

Sücaət xanımın baxışları yenə məchul bir nöqtəyə zillənir, gözləri dolur: "Neyləmək olar, bu da bir alın yazısıdır. Yeganə təsəllimiz odur ki, Vətən yolunda, torpaq uğrunda şəhid olub. Allah ermənilərin bəlasını versin. Yenə dinc durmurlar. "Sirkə nə qədər tünd olsa, öz qabını çartladar" deyiblər. İnşallah belə də olar. Görünür, onlar özləri üçün nəticə çıxarmayıblar".

Söhbətimizi davam etdiririk. Bir gəlin çay götürür. "Oğlum Cavadın

yoldaşdır. Özü işdədir. "Salyan Oyl"da işləyir. Rəhmətlik kişi pensiyaya çıxanda onu öz yerinə işə düzəltdi". Bu zaman neçə övladının olduğunu soruşuruq. "İki oğlum, bir qızım var. Dedi-yim kimi, böyük oğlum Cavad neftçidir. Qızım Əfsanə Neftçalanın Dördlər kəndində gəlindir. Lap kiçiyim Rauf idi", - deyir.

- Yaxşı, Cavadla necə əlaqə saxlaya bilirik, mobil telefonunun nömrəsini deyər bilərsiniz?

Sücaət xanımın gəlini həyat yoldaşının nömrəsini yığır, onunla danışmaq istədiyimizi deyir. Sonra telefonu bizə verir. Salamlaşır qardaşı Raufla bağlı xatirələrini bizimlə bölüşməyini xahiş edirik.

"Nə deyər bilərəm? Ondən 5 yaş böyüyəm. Yadıma uşaqlıq, yeniyetməlik illəri düşür. Bizim orta məktəbdə oxuduğumuz illərdə Birinci Qarabağ müharibəsi təzəcə qurtarmışdı, daha doğrusu, atəşkəs əldə olunmuşdu. Abasallı kəndi 3 oğlunu - Həsən Əliyev, Əlibala Abdullayev və Mirzə Nağıyevi qurban vermişdi. Kənd yerində, demək olar ki, hamı bir-biri ilə qohum-əqrəbadır. Odur ki, heç kəsin üzü gülmürdü. Torpaqlarımızın işğal olunması, üstəlik, şəhid verməyimiz hamını kədərləndirirdi. Oxuduğumuz məktəbə şəhid Həsən Əliyevin adı verilmişdi. Məktəbimizdə onların hər birinin xatirəsinə məlumət xarakterli fotoləvhə düzəldilmişdi. Hər gün dərs fasiləsi zamanı Rauf gəlib onun qarşısında dayanardı. Kim bilir, bəlkə də, bütün bunlar, nə vaxtsa onların qisasını almaq, mənfur

düşməne bəslədiyi nifrət duyğusu qardaşımı hərbiçi etdi. Ayrı-ayrı hərbi hissələrdə çavuş kimi fəaliyyət göstərdi. İldə bir dəfə ən çoxu 10 günlükə kəndə gələr, gəlişi ilə atasını, bizi, qohum-qonşuları sevindirirdi. İşindən, hərbdən bir kəlmə danışmazdı. Axırıncı dəfə 2020-ci ilin avqust ayının 23-də bir-iki gün idi gəlmişdi. Zəng edib təcili olaraq hərbi hissəyə qayıtması tapşırığını aldı. Tez yığışib geri qayıtdı. Bu, sonuncu görüşümüz oldu. Dəfnində iştirak edən zabitlər qeyd etdilər ki, Rauf igidliyi, cəsurluğu dastana dönmüş xüsusi təyinatlı ordu sıralarında xidmət etmiş. Xüsusi döyüş hazırlığına görə "Azərbaycan Respublikası Silahlı Qüvvələrinin 90 illiyi", "Qüsur-suz xidmətə görə" medalları ilə təltif olunmuş, xidmət etdiyi hərbi hissənin komandanlığı tərəfindən dəfələrlə mükafatlandırılmışdı. 2019-cu ilin noyabr-dekabr aylarında Türkiyədə Jandarm Baş Komandanlığının Jandarm Komando Məktəbi və Təlim

Mərkəzində keçirilən nişançı (snayper) kursunda iştirak etmişdi. Sonradan eşitdik ki, sərrast atıcı olan qardaşım döyüşlər zamanı 60 erməni öldürmüşdür", - deyər Cavad bildirir.

Təəssüf ki, Rauf Süleymanov Cəbrayıl istiqamətində gedən qızgın döyüşlərdə - oktyabrın 5-də düşmən gülləsinə tuş gələrək şəhid olur. Həmin günün ertəsi dədə-baba yurdu - Neftçala rayonunun Abasallı kəndində torpağa tapşırılır. Heyif ki, Vətən müharibəsinin sevincini - qələbə gününü, Zəfər bayramını görmək ona qismət olmadı. Əvəzində Azərbaycan Respublikasının Prezidenti, Ali Baş Komandan İlham Əliyevin 15 və 24 dekabr 2020-ci il tarixli sərəncamları ilə çavuş Rauf Allahverdi oğlu Süleymanov "Vətən uğrunda" və "Cəbrayılın azad olunmasına görə" medalları ilə təltif edildi.

Payız günəşi yavaş-yavaş qüruba enir. Sücaət xanımın sağollaşması geri dönürük. Kənddən çıxarkən şəhidin qəbrini ziyarət edirik. Allah sizə rəhmət eləsin. Göstərdiyiniz qəhrəmanlıqlar sayəsində torpaqlarımız yağlı düşmən tapdağından azad olmuşdur. Siz millətimizin başını uca, alnını açıq etdiniz. Siz Azərbaycanın ən şanlı, şərəfli tarixini yazdınız.

Siz yazdınız millətin tarixini qan ilə, Sinəinizdə yurd saldı yurda atılan güllə. Məzarınız tutulub min çələngə, min gülə. Tərsiniz çiçək kimi, həmişə baharsınız, Azərbaycan köksündə həmişə yaşarsınız.

Seyran CAVADOV,
"Azərbaycan"